

РЕШЕНИЕ

№ 11549

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **13118** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Хемус Турс“ ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. М. П., против решение № 000030-10435/02.12.2025 г. на изпълнителния директор на НАП, с което се оставя без уважение искането за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 82500 лева.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ, като неправилен, поради противоречие с материалния закон. Твърди се, че платената еднократна такса на основание чл. 30, ал. 6 ЗХ е недължимо платена, тъй като тя се дължи за поддържането на лиценза за игри, който в случая е прекратен предсрочно с решение № 000030-8743/15.10.2025 г. на изпълнителния директор на НАП. Изтъква се, че прекратяването на лиценза е отрицателна предпоставка, при наличието на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността, независимо от това дали е внесена таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тоест липсва лиценз, който да се поддържа, следователно и таксата в размер на 82 500 лева за оставащия срок на лиценза е недължимо платена и подлежи на възстановяване. Сочи се, че разпоредбата на параграф 22, ал. 1 и ал. 2 от ПЗР на ЗДБ е съобразена с оставащия срок на лиценза, поради което размерът на таксата е поставен в зависимост от периода на действие на лиценза, който в случая е до 30.10.2025 г. По изложените съображения счита, че таксата в размер на 110 000 лева, която е била заплатена за първоначалния срок на действие на лиценза до 12.05.2031 г. следва да се преизчисли за срока на лиценза до 31.10.2025 г., като сумата в размер на 82 500 лева подлежи на връщане.

По изложените съображения се иска да бъде отменен отказът на изпълнителния директор на НАП, като съдът постанови решение, с което да бъде възстановена недължимо платената сума в размер на 82 500 лева. Претендират се разноски.

Ответникът в съпроводителното писмо, с което на основание чл. 152, ал. 2 АПК е изпратил административната преписка изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят „Хемус Турс“ ЕООД, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата като основателна и моли решението да бъде отменено.

Ответникът – Изпълнителният директор на Национална агенция за приходите, представляван от юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В представени по делото писмени бележки изразява становище по същество на спора като поддържа, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ е дължима, доколкото по своето естество е такава за издаване и поддържане на лиценз с продължителност от 10 години, като уточнява, че процесното увеличение е изчислено и платено пропорционално за оставащите месеци след 01.01.2024 г. при спазване на формулата по § 22 ЗДБ. Посочва, че според § 22, ал. 1 ЗДБ, новият размер на таксата се прилага занапред пропорционално за оставащите месеци на действие на лиценза, считано от 01.01.2024 г. Искането към съда е жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а отказът на изпълнителния директор на НАП да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендират се разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на оспорване пред съда административен акт и от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административното производство е образувано въз основа на подадено до изпълнителния директор на НАП искане от дружеството с вх. № 55-30-19135/05.11.2025 г. за възстановяване на недължимо платени държавни такси по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 82 500 лева за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

Не се спори между страните, че дружеството „Хемус Турс“ ЕООД притежава удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати № 000030-1332/22.04.2021 г. за срок от 10 години, за игрална зала с адрес: [населено място].

Не се спори между страните, че дружеството е декларирало и внесло такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, в размер на 110 000, изчислена съобразно §22 от ПЗР към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., а именно: за 88 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 12.05.2031 г. - датата на изтичане на срока на лиценза.

Не се спори между страните, че с решение № 000030-8743/15.10.2025 г. на изпълнителния директор на НАП лицензът на дружеството е предсрочно прекратен, считано от 30.10.2025 г.

Във връзка с подаденото заявление с решение № 000030-10435/02.12.2025 г. на изпълнителния директор е оставено без уважение искането за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 82500 лева с мотиви, че предсрочното прекратяване на лиценза не е сред основанията, предвидени в ЗХ за възстановяване на таксата, платена за целия период на действие на лиценза. Позовал се е на разпоредбата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г., съгласно която организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г. дължат таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, изчислена по съответната формула, която такса е платена от „Хемус Турс“ ЕООД, тъй като дружеството е получило лиценз преди 01.01.2024 г. Според административният орган обстоятелството, че лицензът е предсрочно прекратен не е основание за отпадане на задължението, доколкото липсва нарочна разпоредба в ЗХ, която да урежда възстановяването на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. В подкрепа на този си извод органът е изложил

съображения, че законът е предвидил тези такси да се декларират и съответно заплатят еднократно в срок до 28.02.2024 г., като при декларирането задължените лица следва сами да определят размера на дължимите от тях суми по формулата на ал. 3 на § 22 от Закона за държавния бюджет за 2024 г. и при условията и по реда на чл. 92 ЗХ. На следващо място органът е счел, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 30, ал. 2 ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в предвидената форма, доколкото съдържа фактически и правни основания и следващ се от тях диспозитив. При постановяване на решението не са нарушени административнопроизводствените правила.

Съдът намира, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

В разпоредбата на чл. 30, ал. 6 ЗХ е предвидено за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза от 5 години да се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

В случая е налице хипотезата с 10 - годишен лиценз за населено място до 500 000 жители, поради което таксата за поддържане на лиценза в размер в размер на 110 000, изчислена пропорционално по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. за 88 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 12.05.2031 г. е заплатена на 27.02.2024 г.

В случая тъй като лицензът на дружеството е предсрочно прекратен, считано от 30.10.2025 г., не следва да се дължи заплащане на такса за периода на прекратената лицензионна дейност на дружеството след 30.10.2025 г. до 12.05.2031 г. Това е така, тъй като в ЗХ е предвидена изрична възможност за предсрочно прекратяване на лиценза по искане на организатора на хазартни игри, от което следва извода, че за „Хемус Турс“ ЕООД не съществува задължение да поддържа дейността си след прекратяване на лиценза. И тъй като държавната такса се дължи именно за поддържане на дейността за срока на лиценза, то неправилен се явява извода на административния орган, че платената такса в размер на 82 500 лева за периода след прекратяването на лиценза не се явява недължимо платена и съответно не подлежи на възстановяване. Следователно след като не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, заплатената таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ за оставащите месеци до края на срока на издадения лиценз се явява недължимо платена и като такава следва да бъде възстановена.

Противно на становището на административния орган съдът намира, че не е налице хипотезата на чл. 30, ал. 2 ЗХ, съгласно която не се възстановяват таксите, тъй като тези такси са предвидени за разглеждане на документи по издаване и изменение на документи, какъвто не е настоящия случай. Таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ е предвидена за поддържане на лиценз, който в случая е предсрочно прекратен.

С оглед изхода на спора и направеното своевременно искане от жалбоподателя за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 536.86 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, 50-ти състав на Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-10435/02.12.2025 г. на изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Хемус Турс“ ЕООД сумата от 536.86 евро, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

: